

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 93/06-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. apríla 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. C., bytom R., zastúpenej advokátom Mgr. M. L., so sídlom R., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo V 25/05, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. C. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. marca 2006 doručená sťažnosť Ľ. C., bytom R. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom Mgr. M. L., so sídlom R., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo V 25/05.

Zo sťažnosti vyplýva, že Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) zamietol žalobu sťažovateľky o určenie neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu. Najvyšší súd ako súd odvolací potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala sťažovateľka 1. februára 2005 dovolanie. Sťažovateľka namieta, že od podania dovolania najvyšší súd vo veci nekoná, a to aj napriek sťažnosti podľa § 62 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“), ktorú podala prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Sťažovateľka namieta, že nebola vyzvaná ani na doplnenie dovolania a neprevzala v tejto veci od najvyššieho súdu žiadnu písomnosť.

Z týchto dôvodov sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol :

„Základné právo L. C., trvale bytom R., garantované v článku 48 ods. 2 Ústavy SR v konaní pred Najvyšším súdom pod sp. zn. 1 Obdo V/25/05 bolo porušené.

Najvyššiemu súdu SR sa prikazuje, aby vo veci sp. zn. 1 Obto V 25/05 konal bez zbytočných prieťahov.

Sťažovateľke sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 150.000.000,- Sk.

Najvyšší súd je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia.“

Ústavný súd na najvyššom súde zistil, že dovolanie sťažovateľky bolo najvyššiemu súdu predložené krajským súdom 9. marca 2005.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom

predpísané náležitosti, neprípustné návrhy, alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený preto možno považovať návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 70/00, II. ÚS 190/05).

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných prietahov (...).

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že konanie bez zbytočných prietahov nemožno presne časovo ohraničiť (II. ÚS 26/95) a nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (napr. II. ÚS 57/01, III. ÚS 99/04, I. ÚS 154/03).

Podľa zistenia ústavného súdu krajský súd predložil spis s dovolaním najvyššiemu súdu 9. marca 2005. Ústavný súd je toho názoru, že namietanú dĺžku dovolacieho konania nemožno, berúc do úvahy zákonnú úpravu a účel dovolacieho konania, považovať za takú, aby mohol ústavný súd po prijatí návrhu na ďalšie konanie kvalifikovať postup najvyššieho súdu ako porušenie práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy. K argumentu sťažovateľky, že nebola ani vyzvaná na doplnenie dovolania, ústavný súd uvádza, že nie je úlohou najvyššieho súdu odstraňovať nedostatky podaného dovolania. Taktiež tvrdenie sťažovateľky, že neprevzala od

najvyššieho súdu žiadnu písomnosť vo veci, nie je možné vzhľadom na povahu dovolacieho konania považovať za dôkaz, že najvyšší súd v jej veci nekoná.

Naviac, sťažovateľka neuviedla, na ktorom zákonom dôvode založila svoje dovolanie. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje, že pri skúmaní namietaného porušenia základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd zohľadňuje aj to, či u sťažovateľov objektívne ide o odstránenie právnej neistoty v ich veciach, pretože len v takom prípade možno uvažovať o porušení tohto základného práva (IV. ÚS 226/04).

Sťažnosť v predloženej podobe však nespĺňa ani zákonom predpísané náležitosti. Sťažovateľ je povinný preukázať, že vyčerpal právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je oprávnený podľa osobitných predpisov. Sťažovateľka tvrdí, že podala sťažnosť na prietahy podľa § 62 ods. 1 zákona o súdoch, túto však k sťažnosti nepriložila, ani neuviedla, kedy ju podala. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde v konaní o sťažnosti pred ústavným súdom musí byť sťažovateľ zastúpený advokátom, pričom v splnomocnení musí byť výslovne uvedené, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom. Splnomocnenie udelené sťažovateľkou advokátovi Mgr. M. L. však nezodpovedá tejto požiadavke. Nedostatky náležitosti podania sú dôvodom na odmietnutie sťažnosti aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí. Vzhľadom na to, že sťažovateľka bola zastúpená advokátom, ako aj na to, že sú dané dôvody na odmietnutie sťažnosti aj z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, ústavný súd sťažovateľku na odstránenie nedostatkov podania nevyzýval.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2006